

Sygn. akt II PSK 215/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko Młodzieżowemu Ośrodkowi Socjoterapii w G.
o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 stycznia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 9 października 2020 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki Z.B. na rzecz pozwanego Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w G. 100 zł (sto) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym a dalej idący wniosek oddala.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 9 października 2020 r. oddalił apelację powódki Z. B. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 11 lutego 2020 r., który oddalił jej powództwo przeciwko Młodzieżowemu Ośrodkowi Socjoterapii w G. o wynagrodzenie za gotowość do wykonywania pracy od 1 września 2017 r. do 10 czerwca 2018 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając wniosek podała, „że w niniejszej sprawie konieczne jest rozważenie przez Sąd Najwyższy kwestii:

1. Czy zasadnym było nieuznanie przez Sąd I i II instancji za uzewnętrznianie gotowości do podjęcia i świadczenia pracy czynności zainicjowanych przez powódkę wyłącznie z tego powodu, iż czynności te podejmowane były w czasie pozostawania w stosunku pracy u pozwanego na stanowisku nauczyciela języka polskiego w poprzedzającym roku szkolnym, tj. 2016/2017?
2. Czy wszystkie podejmowane przez powódkę konsekwentne i logicznie powiązane działania w latach szkolnych 2016/2017 i 2017/2018 stanowią wystarczającą formę manifestowania pozostawania w gotowości do pracy w roku szkolnym 2017/2018”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie rozpoznaje sprawy jako kolejna (powszechna) instancja.

Podkreśla się to ze względu na treść wniosku (wyżej *in extenso*).

Skarżąca zdaje się przyjmować, iż zarzuty podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) składają się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Takie założenie wniosku nie jest prawidłowe. Podstawa kasacyjna stanowi odrębną część skargi kasacyjnej. Podlega rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty podstawy kasacyjnej nie zastępują zatem podstawy

przedsądu. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidualny interes skarżącej w przyjęciu jej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna samodzielnie (odrębnie od podstawy kasacyjnej) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Brak jest tego we wniosku. W uzasadnieniu wniosku skarżąca poprzestaje na samych pytaniach (jw.), co metodycznie i merytorycznie nie jest właściwe, jako że we wniosku odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego w samej treści wniosku nie powinno być wątpliwości co do oczywistej zasadności skargi.

Innymi słowy wniosek nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Zważając na wynik postępowania, sytuację majątkową skarżącej opisaną skardze (*in fine*), obciążano skarżącą częścią kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej do wysokości kwoty 100 zł, oddalając dalej idące żądanie pozwanej w tym zakresie (art. 102 k.p.c.).